

LEHON SKY von MALEVIC, RITTER

Erb Lehomských z Malevic

Ize jen předpokládat, že to byl právě výše zmíněný Habart. Je tedy velmi pravděpodobné, že Habart a Dobeš byli bratři a každému patřila část Malovic. Po Dobešově smrti 1403 dědil jeho část vlastnictví zřejmě jako nejhodnotnější díl dědictví jeho nejstarší syn Hynek, zakladatel drobné muckovsko-malovicko-olešské větve Švambergů. Po Habartovi dědil jeho část Habart mladší, který je připomínán k roku 1413, že vlastní kromě Malovic i nedaleký Ošelín s tvrzi, který získal jako věno své manželky Kateřiny z Ošelína. Habart tehdy Ošelín prodával a zapisoval Kateřině plat na svém dalším majetku ve vsi Kamýk, tedy na panství příbuzného Hynka Švamberka na Třebli, zřejmě se tam později přestěhoval. Na tvrzi v Malovicích tak zůstala jen jedna švamberská linie, ta Hynkova.

V husitských válkách byly Malovice zcela zničeny, roku 1454 je zde připomínáno jen tvrziště – desertum. To je vlastně první písemná zpráva o zdejší tvrzi. Synem Hynka byl Jan Švamberg, majitel Malovic v dobách husitských a po nich, který se spolu s manželkou Annou z Kolovrat a se synem Janem od 60. let 15. století zakupoval ve Starém Sedle a Oleši, odkud se pak i psal. Malovice byly dlouho pustou vsí, začátkem 70. let však došlo k obnově, protože v roce 1472 koupil dva dvory v Malovicích Bohuslav VII. na Boru, majiteli zbylé větší části Malovic zůstali patrně i nadále malovicko-olešští Švambergové.

V 1. pol. 16. století získal část Malovic Volf Filiběř z Mělnic, který ji však roku 1537 prodal Volfovi Perglarovi z Perglasu a ten v roce 1544 Gynterovi Videšperkarovi z Videršperka, který prikoupil i druhou část, takže vlastnil celé Malovice. Buď za Jana Švamberka nebo Videršperkara byla malovická tvrz opravena. Později byly Malovice koupeny k Boru.

Znovu byly Malovice zcela zničeny ve třicetileté válce. Celé borské panství i s pustými Malovicemi prodal poslední borský Švamberg Jan Vilém II. v roce 1650 Götzenům, kteří po roce 1680 vysadili na původně lesních parcelách kousek jižně od staré části tzv. nové Malovice - skupinu šesti domků, došlo k obnově staré části obce, snad Götzenové opravili i tvrz. V roce 1720 koupili borské panství Löwensteinové-Wertheimové, kteří původní malovickou tvrz přestavěli do roku 1745 na lovecký dům - velký jednopatrový objekt s mansardovou střechou (čp. 1). Malovice se staly sídlem jednoho z pěti lesních revírů. V souvislosti se změnou majitele se lovecký dům v 2. pol. 19. století přeměnil v zemědělský statek, aniž by se zásadně změnila podoba hlavního obytného objektu. Mezi starou a novou částí Malovic byla v roce 1927 vystavěna kaple.

Rytíři ze Lhoty u Jindřichova Hradce a Lásenice 1355 - 1514

Jan Jůna, Martin Jůna, Martin Senar

Ves Lásenice leží na půl cesty mezi Jindřichovým Hradcem a Stráží nad Nežárkou. Poprvé je doložena roku 1391. Prvním známým majitelem byl Mikuláš Rót (Ruoth) z Dírného. Pocházel z měšťanské rodiny Jindřichovské Hradci a psal se podle Červeného domu, který jeho otec vlastnil.

Mikuláš studoval na universitě v Praze a je uveden mezi zakládajícími členy Bratrstva kladiava a obruče roku 1382, 1. dubna. V jehož čele stál český král Václav IV. Toto bratrstvo mělo v čele tři velitele (kapitáni) volené na jeden rok. Členy bratrstva mohli být jen šlechtici, vyšší kněží a zámožní měšťané. Papež Bonifác IX potvrdil roku 1397 bulou výsady kaple Božího Těla, kterou bratrstvo stavělo. V letech 1387 - 1398 zastával Mikuláš funkci královského purkrabího na Hluboké a stál na straně krále Václava IV. proti panské jednotě. Kterého roku získal celou Lásenici, nebo jen tvrz není přesně známo. Mikuláš Rót získal kolem roku 1397 statek a ves Dírnou a stal se praotcem všech pozdějších Růtů z Dírného. Po získání statku Dírná prodal Lásenici (tehdy Vlášnici) Petrovi erbů Kohouta.

Petra dle erbu lze přidat k rodu Podlavičků ze Lhoty. Lze se domnívat, že se jedná o Dolní Lhotu u Jindřichova Hradce. Neboť Lhota u Číměře se poprvé připomíná v landštejnském urbáři až roku 1487. Vladykové ze Lhoty se svým erbem Kohouta řadí k rodům Králů z Dobré Vody, Kořenským z Terešova a Světlíků z Trojan.

První člen rodu ze Lhoty se připomíná Zdeněk ze Lhoty roku 1355. Jeho potomek Bedřich připomínaný roku 1362 měl čtyři syny. Listina nesoucí datum 29. září 1374 v Jindřichovské Hradci uvádí: Jan zv. Podlavička, Jan ze Lhoty a Jan z Mnichu upisují odkaz bratra Frydricha ze Lhoty jako roční plat minoritům do Hradce na vesnici Lhotě.

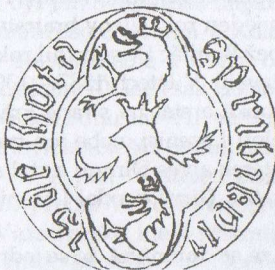
Jan (Ješek) zvaný Podlavička ze Lhoty a Domanína (u Třeboně) se připomíná pouze roku 1374 a jeho potomek Ješek mladší Podlavička ze Lhoty roku 1378. Téhož roku se připomíná Ondřej ze Lhoty, kterého pečeť s Kohoutem řadí též do rodu vladyků ze Lhoty, bez bližší rodové vazby.

V další generaci se připomíná Přibík ze Lhoty, roku 1422 a Mikuláš Podlavička z Vícemile, roku 1382. Vícemile je víska mezi Deštnou a Dírnou.

23-1 Ješek Podlavička z Domanína a z Lhoty, 1374 Hrd 23, fol. 69.

Lásenice

23-2 Jan Podlavička z Lhoty, 1374
Hrd 25, fol. 300.57-8 Přibík ze Lhoty, 1422 Gub I 93,
fol. 314.57-9 Petr Kohout z Vlásenice, 1444
Gub I 117, fol. 69.

Kolem roku 1397 koupil Lásenici Petr Kohout pravděpodobně syn Mikuláše Podlavičky z Vícemile. Což potvrzuje, že Petr z Lásenice měl syna stejného jména, Mikuláše. Pro blízkou příbuznost mezi Mikulášem a Petrem dále hovoří stejný erb. Petr z Lásenice prodal neznámého roku Lásenici Kateřině z Velhartic nebo jejímu manželovi Janu starším z Hradce.

Roku 1429 koupil Lásenici Menhart z Hradce od své matky, vdovy, Kateřiny z Velhartic, čímž byla Lásenice nadále součástí hradeckého panství.

Petr z Lásenice se oženil s Machnou z Radíče a koupil Krchleby (dříve Skrchleby) u Benešova. Roku 1444, 19. srpna činí Petr z Lásenice na Krchlebích poslední poručení, jímž jmenuje své švakry Jetřicha a Janka z Radíče poručníky své ženy Machny z Radíče a syna Mikuláše. Zavazuje se vložit švakrům do desk po jejich otevření dva dvory v Krchlebích, jmenované poddané s platy atd. jichž ale mají, po jeho smrti, užívat Machna a Mikuláš. Petr z Lásenice a Krchleby zemřel v roce 1451 jak dokládá listina z 9. srpna 1451. Jan mladší z Radíče postupuje své ovdovělé sestře Machně z Radíče závět Petra z Lásenice na Krchlebích se všemy právy, která mu z ní plynula.

Na Krchlebích následovaly Petrovi potomci s erbem Kohouta:

- 1451 Mikuláš z Lásenice
- 1483 Kašpar z Vlásenice
- 1492 Jan z Vlásenice
- 1514-31 Johanka z Vlásenice

Tvrz v Lásenici, jak odhalil archeologický výzkum byla vypálena za husitských válek.

Poslední výskyt Machny z Radíče vdovy po Petrovy Kohoutovi z Lásenice a Krchleby je na listině vydané 25. ledna 1458. V listině Jan z Radíče vyznává, že je své sestře Machně z Radíče dlužen 80 kop grošů. Kdyby před zaplacením dluhu zemřel, má na Machnu být převedeno věno jeho ženy na Krchlebích.

Předpokládaný generační přehled vladkyň ze Lhoty a jejich pečeti..

- 1. 1355 Zdeněk ze Lhoty
- 2. 1362 Bedřich ze Lhoty
- 3. 1374 Jan Podlavička z Domanína a Lhoty – pečeť 23/1,2

- 4. 1378 Jan mladší Podlavička z Domanína a Lhoty – pečeť 184/8

- 1378 Ondřej ze Lhoty – pečeť 184/9
- 5. 1382 Mikuláš Podlavička z Vícemile – pečeť 88/3
- 1422 Přibík ze Lhoty – pečeť 57/8
- 6. 1450 Jan ze Lhoty
- 1444-51 Petr Kohout z Lásenice a Krchleby – pečeť 57/9
- 7. 1451 Mikuláš z Lásenice
- 8. 1483 Kašpar z Vlásenice – pečeť 170/10
- 9. 1492 Jan z Vlásenice
- 10. 1514-31 Johanka z Vlásenice

Pierre de Lasenic – Petr Kohout z Lásenice

Petr kohout se narodil 17. května 1900 v Brně. Vystudoval obchodní akademii v Praze. Celý svůj krátký život zasvětil Hermetickým vědám. Byl členem mnoha tajných řádů, v neposlední řadě martinistů ve Francii, na který měl úzké vazby. Proto používal francouzskou formu svého jména. V díle Augusta Sedláčka, Hradech... díl Chrudimsko, nalezl svého jmenovce Petra Kohouta z Lásenice a na Krchlebích z let 1444 -1451. Tím, ale převzal nevědomky omyl Augusta Sedláčka a to v určení Krchleby. Krchleby na Chrudimsku patřili k manství Olomouckých biskupů a byly v držení jiného rodu. Správné Krchleby v držení Petra Kohouta z Lásenice leží mezi Benešovem a Sedlčany.

Petr de Lasenic používal na svém exlibris znak vladky ze Lhoty – Kohouta.

Dílo, které vytvořil není veliké co do rozsahu, ale spíše obsahem. Napsal Alchymii, učebnici Tarotu, Egyptské hieroglyfy a jejich filosofie, Hermes Trismegistos a jeho zasvěcení a další.

Petr de Lasenic – Petr Kohout zemřel 23. června 1944 v Praze.

Literatura:

- 1. Filip V., Průvodce po archivních fondech a sbírkách, OA J. Hradec, 1980.
- 2. Franta J., Okres Třeboňský, 1880.
- 3. kol., Soupis česky psaných listin 1378 – 1471, č. 407. 184-8 Jan ml. Podlavička z Lhoty, 1378 Tr 619, fol. 69.
- 4. kol., Soupis česky psaných listin 1/2, str.278, č. 1132,1436,1690.
- 5. Jůna M., Jůna J., Encyklopedie okultismu, filosofie a mytologie: Čeští okultisté 19. a 20. století, 2010.

88-3 Mikuláš Podlavička z Vícemile,
1382 Gub I 61, fol. 70.170-10 Kašpar z Vlásenice, 1483
Coll II 265, fol. 69.184-8 Jan ml. Podlavička z Lhoty,
1378 Tr 619, fol. 69.

184-9 Ondřej z Lhoty, 1378 Tr 619,
fol. 69.

6. Kužel V., Hovory s Lasenicem, 1993.
7. Lešehrad E., Tajné společnosti v Čechách, Praha 1922.
8. Nakonečný M., Novodobý český hermetismus, 1995.
9. OS písmeno K, str. 157.
10. Sedláček A., Hrady a zámky a tvrze IV., str. 71, 302.
11. Sedláček A., Úvahy o osobách v stízných listech I.1415 psaných, třetí list č. 172.
12. Sedláček A., Pečeti, V. 2003.
13. Teplý F., K dějinám vesnice Lásnice; in.: Ohlas od Nežárky r. 54, č. 48, 1924.
14. Toufar P., Záhadné Sedlčansko, 2003.
15. Vorel P., Česká léna olomouckého biskupství ve

12.-16. století; in.: Východočeský sborník Historický, 1, 1991, str. 49 - 104.
16. Wirth Z., Umělecké památky Čech 1957, str. 640.

Petr Kohout - Lasenic
ex libris

Petr Kohout - Lasenic

Conway z Waterportu

Miroslav Baroch

Mezi málo známé české rytířské rody patří Conwayové z Waterfortu. Jejich původ můžeme s takřka stoprocentní jistotou najít v Irsku v hrabství Donegal, kde se vyskytuje příjmení MacConaway, které se poangličtěním změnilo na Conway. Jak jméno skutečně vzniklo není přesně známo a jedna z teorií připouští původ v klanu O'Brienů z Thomondu.

V knize "Four Masters" je zmínka, že roku 1360 zemřel jistý Gilla-naev O'Connmhaigh, který byl vrchním učitelem hudby v Thomondu unáčetníka klanu O'Brienů¹). Jemožné, že jméno pochází z estarogaelského "condmach", což je slovo, které bylo používáno jako označení pro hrůzostrašného bojovníka. Jiná teorie říká, že jméno Conway je poangličtěně gaelské O Conbuidhe, které vzešlo ze slova "cu buidhe" doslovně přeložitelného jako "žlutý pronásledovatel". Dodnes se rodina vyskytuje ponejvíce v hrabství Sligo a Donegal.

Mnozí členové rodu sloužili v armádách na kontinentu, především v Prusku, Rakousku, Sasku a Francii. Předkem česko-saské rodové větve byl jistý Hermann Connevey von der Wasserport, poručík pluku "Grafen Dyrum" ve španělském Nizozemí. Se svou manželkou španělského původu, Marií von Islia se usadil v Brabantsku ve městě Diest, kde se jim narodil syn Andreas Ferdinand²). Tento po vzoru svého otce vstoupil do španělského vojska, později se dostal do císařských služeb a pod velením generála Aldringena se účastnil bojů v Itálii, v bitvě u Lipska přišel o jedno oko, odešel do výslužby a usadil se ve Slezském Hirschbergu (dnes Jelenia Góra). V českých zemích se Andreas Ferdinand Conway zakoupil roku 1673, když získal statek Nemilkov s tvrzí od Maximiliany z Mitrovic. Statek držel do roku 1678, kdy jej postoupil Adamu Záborskému z Brloha. V té době byl již ženat s Annou Alžbětou Kölblou z Geisinku (od r. 1670). 14. listopadu 1672 byl ve Vídni udělen Andreasovi Conwayovi rytířský stav a český inkolát³). Při příležitosti povýšení do rytířského stavu mu byl udělen i erb. Manželé měli celkem pět dětí.

1. J. O'Donovan, *Annals of the Kingdom of Ireland by the Four Masters, Second Edition, Vol. III., Dublin 1856, s. 618.*
2. A. W. B. von Uechtritz, *Diplomatische Nachrichten adeliger Familien, Erster Theil, Leipzig 1790, s. 63.*
3. Sallbücher sv. 83, str. 556v. (A. von Doerr, *Der Adel der böhmischen Kronländer...*, Prag 1900, s. 158), mimo to Král z Dobré Vody uvádí, že *Johann Ernst Conway von Waterfort získal roku 1709 rytířský stav (A. Ritter Král von Dobrá Voda, Der Adel von Böhmen, Mähren und Schlesien, Prag 1904, s. 38, beslo: Conway), Meraviglia považuje rodinu původem z Nizozemí (R. J. Grafen Meraviglia-Crivelli, Der Böhmische Adel, Nürnberg 1885, s. 4, taf. 4), J. F. Ganbe, Des Heil. Röm. Reichs Genealogisch-Historischen Adels-Lexici, Zweyter und letzter Theil, Leipzig 1747, s. 143, beslo Conway, E. H. Kneschke, Neues allgemeines Deutsches Adels-Lexicon, II., Leipzig 1860, s. 324, beslo*